

СЕРТИФІКАТ CERTIFICATE

учасника III Міжнародної науково-практичної конференції

"АВІАЦІЯ, ПРОМИСЛОВІСТЬ, СУСПІЛЬСТВО"

Томашук І.В.

Ректор ХНУВС

Валерій СОКУРЕНКО

12 травня 2022 р.

**МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ВНУТРІШНІХ СПРАВ
КРЕМЕНЧУЦЬКИЙ ЛЬОТНИЙ КОЛЕДЖ
НАУКОВИЙ ПАРК «НАУКА ТА БЕЗПЕКА»**

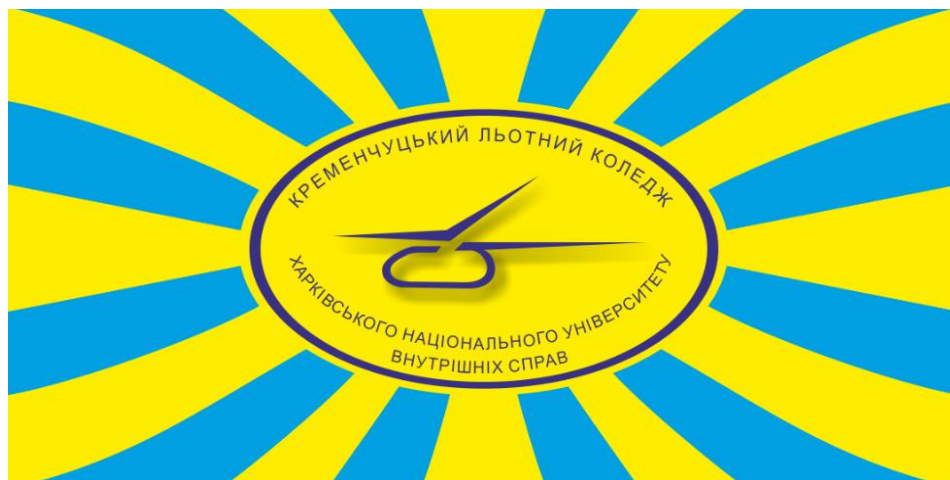

ПРОГРАМА

**III Міжнародної науково-практичної конференції
«АВІАЦІЯ, ПРОМИСЛОВІСТЬ, СУСПІЛЬСТВО»**

12 ТРАВНЯ 2022 РОКУ
КРЕМЕНЧУК 2022

**МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ВНУТРІШНІХ СПРАВ
КРЕМЕНЧУЦЬКИЙ ЛЬОТНИЙ КОЛЕДЖ
НАУКОВИЙ ПАРК «НАУКА ТА БЕЗПЕКА»**

ПРОГРАМА

**III Міжнародної науково–практичної конференції
«АВІАЦІЯ, ПРОМИСЛОВІСТЬ, СУСПІЛЬСТВО»,**

PROGRAM

**III International Scientific and Practical Conference
«AVIATION, INDUSTRY, SOCIETY»,**

(Посвідчення № 744 від 17.09.2021 р)

**12 травня 2022 року
м. Кременчук**

СКЛАД ОРГАНІЗАЦІЙНОГО КОМІТЕТУ КОНФЕРЕНЦІЇ

Голова

Сокурєнко В. В. – ректор Харківського національного університету внутрішніх справ, генерал поліції третього рангу, доктор юридичних наук, професор, заслужений юрист України, член–кореспондент Національної академії правових наук України, м. Харків, Україна.

Заступники голови

Швець Д. В. – перший проректор Харківського національного університету внутрішніх справ, полковник поліції, доктор юридичних наук, доцент, заслужений працівник освіти України, м. Харків, Україна.

Члени організаційного комітету:

Іларіонов Райчо – ректор Технічного університету, доктор технічних наук, професор, м. Габрово, Республіка Болгарія;

Попов Георгій – ректор Технічного університету, доктор технічних наук, професор, м. Софія, Республіка Болгарія;

Цукан О. М. – помічниця ректора з гендерних питань Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидатка юридичних наук, доцентка, м. Харків, Україна;

Кашуба С. В. – директорка Інституту європейського Вищої школи господарки, м. Бидгощ, Польща;

Андрусевич А. О. – начальник Криворізького коледжу НАУ, доктор технічних наук, професор, м. Кривий Ріг, Україна;

Яковлєв Р. П. – директор Кременчуцького льотного коледжу ХНУВС, м. Кременчук, Україна;

Ярошенко В. Б. – перший заступник Голови правління ВАТ «Меридіан» імені С. П. Корольова, м. Київ, Україна;

Сафронов О. М. – директор державного підприємства «Український науково–дослідний інститут вагонобудування», кандидат технічних наук, старший дослідник, м. Кременчук, Україна;

Шиян С. О. – директор КП «Кременчуцьке комунальне автотранспортне підприємство 1628», м. Кременчук, Україна;

Федотьев А. М. – технічний директор ПрАТ «Арсенал телекомбуд», м. Київ, Україна;

Гетьман Ю. Ю. – заступник директора з організації льотної роботи ТОВ «ЕЙР ТАУРУС», м. Кременчук, Україна;

Оскін Р. Г. – фінансовий директор ПрАТ Кременчуцький колісний завод, м. Кременчук, Україна;

Дегтярьов М. О. – головний конструктор державного підприємства «Конструкторське бюро «Південне» імені М.К. Янгеля», м. Дніпро, Україна;

Шагірбай А. Д. – директор центру релігієзнавства Інституту філософії, політології та релігієзнавства, м. Алмати, Республіка Казахстан;

Кириченко А. М. – проректор з науково–педагогічної роботи Центральноукраїнського національного технічного університету, м. Кропивницький, Україна;

Шмельов Ю. М. – заступник директора коледжу з навчально–методичної та виховної роботи Кременчуцького льотного коледжу ХНУВС, кандидат технічних наук, м. Кременчук, Україна;

Сорока М. Ю. – заступник начальника з навчальної, науково–методичної та виховної роботи Льотної академії НАУ, м. Кропивницький, Україна;

Медведєв Олександрс – начальник відділу авіаційного транспорту Інституту транспорту та телекомунікації, доктор технічних наук, професор м. Рига, Латвійська Республіка;

Абламський С. Є. – начальник відділу організації наукової діяльності та захисту інтелектуальної власності, кандидат юридичних наук, доцент, капітан поліції Харківського національного університету внутрішніх справ, м. Харків, Україна;

Полховський О. М. – начальник інформаційно–технічного відділу Харківського національного університету внутрішніх справ, полковник поліції, м. Харків, Україна;

Устименко О. С. – начальниця відділу міжнародного співробітництва Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, м. Харків, Україна;

Щербакова І. В. – начальниця відділу зв'язків з громадськістю Харківського національного університету внутрішніх справ, м. Харків, Україна;

Музика О. А. – директорка наукової бібліотеки Харківського національного університету внутрішніх справ, полковник поліції, м. Харків, Україна;

Якуб Краус – завідувач кафедри повітряного транспорту Чеського технічного університету, професор, м. Прага, Чехія;

Цзяотун Лі Інчжень – професор транспортного факультету Університету Ланьчжоу, м. Ланьчжоу, Китайська Народна Республіка;

Лелакова Ева – заступник завідувача кафедри англійської мови та літератури, Жилінського університету, м. Жилін, Словацька Республіка;

Сінчук О. М. – професор кафедри автоматизованих електромеханічних систем в промисловості та транспорті Криворізького національного університету, доктор технічних наук, м. Кривий Ріг, Україна;

Синєглазов В. М. – професор кафедри авіаційних комп'ютерно–інтегрованих комплексів Національного авіаційного університету, доктор технічних наук, м. Київ, Україна;

Тамаргазін О. А. – професор кафедри технологій аеропортів Національного авіаційного університету, доктор технічних наук, м. Київ, Україна;

Чорович Сельма – професор кафедри мехатроніки Люблінського університету, доктор технічних наук, м. Любляни, Республіка Словенія;

Шмельова Т. Ф. – професор кафедри аеронавігаційних систем Національного авіаційного університету, доктор технічних наук, м. Київ, Україна;

Лацкова Марта – доцент кафедри англійської мови та літератури Жилінського університету, кандидат філологічних наук (м. Жилін, Словацька Республіка);

Аймухамбетов Т. Т. – старший викладач кафедри релігієзнавства Євразійського національного університету імені Л.М. Гумільова, м. Нур-Султан, Республіка Казахстан;

Максимов Йордан – головний редактор наукового журналу «Известия на Технически университет–Габрово», завідувач кафедри технічної механіки Технічного університету, доктор технічних наук, м. Габрово, Республіка Болгарія.

Секретар:

Глазунова О. О. – наукова співробітниця відділу організації наукової роботи та гендерних питань Кременчуцького льотного коледжу ХНУВС, кандидатка економічних наук, м. Кременчук, Україна.

НАПРЯМКИ РОБОТИ КОНФЕРЕНЦІЇ:

1. Авіаційні системи та комплекси. Авіоніка. Безпілотні літальні апарати.
2. Енергетика, електромеханіка та електроніка.
3. Використання, транспортування та зберігання пально–мастильних матеріалів.
4. Льотна та технічна експлуатація повітряних суден і авіаційних двигунів.
5. Авіаційна та інформаційно–вимірювальна техніка. Сучасні засоби навігації.
6. Авіаційна та ракетно–космічна техніка. Механічна інженерія. Авіаційно–космічні тренажери.
7. Інноваційні методи в науці, техніці та освіті.
8. Екологія, охорона навколишнього середовища та збалансоване природокористування.
9. Сучасне комп’ютерне моделювання, математичні моделі та фізичні процеси.
10. Філологічні та соціально–історичні проблеми суспільства.
11. Сучасні проблеми правової системи України та інших країн світу.
12. Психоемоційна та фізична підготовка фахівців у надзвичайних ситуаціях.
13. Бухгалтерський облік, фінанси та організація торгівлі.
14. Менеджмент, економіка та логістика.
15. Рівні права та можливості: історія, сучасність, перспективи розвитку

РЕГЛАМЕНТ ПРОВЕДЕННЯ КОНФЕРЕНЦІЇ:

1. Пленарне засідання: 10.00 – 12.00.
2. Робота в секціях: 12.00 – 13.00.
3. Підбиття підсумків, схвалення проекту рекомендацій: 13.00 – 14.00.

РЕГЛАМЕНТ РОБОТИ:

виступи – до 5 хвилин,
дискусії – до 3 хвилин

ВІДКРИТТЯ РОБОТИ КОНФЕРЕНЦІЇ

ВІТАЛЬНЕ СЛОВО

Сокурєнко Валерій Васильович, ректор Харківського національного університету внутрішніх справ, генерал поліції третього рангу, доктор юридичних наук, професор, заслужений юрист України, член-кореспондент Національної академії правових наук України, м. Харків, Україна

ВІТАЛЬНЕ СЛОВО

Павліченко Катерина Володимирівна, заступниця Міністра внутрішніх справ України, м. Київ, Україна

ВІТАЛЬНЕ СЛОВО

Ящук Інна Петрівна, в.о. директора Департаменту освіти, науки та спорту МВС України, докторка педагогічних наук, професорка, заслужена діячка науки і техніки України, м. Київ, Україна

ВІТАЛЬНЕ СЛОВО

Кашуба Світлана Володимирівна, директорка Інституту європейського Вищої школи господарки, м. Бидгощ, Польща

ВІТАЛЬНЕ СЛОВО

Сафронов Олександр Михайлович, директор державного підприємства «Український науково-дослідний інститут вагонобудування», кандидат технічних наук, старший дослідник, м. Кременчук, Україна

ВІТАЛЬНЕ СЛОВО

Потапович Лариса Петрівна, начальниця науково-освітнього центру, вчений секретар Державного підприємства «Конструкторське бюро «Південне» імені М.К.Янгеля», кандидат технічних наук, м. Дніпро, Україна

УЧАСНИКИ ДИСКУСІЇ

Зайцев Віталій Єгорійович, ректор Приватного закладу вищої освіти Харківського технологічного університету «ШАГ», доктор технічних наук, професор, м. Харків, Україна

ПЕРСПЕКТИВИ СТВОРЕННЯ БЕЗПЛОТНИХ ЛІТАЛЬНИХ АПАРАТІВ В УКРАЇНІ

Шульга Володимир Петрович, проректор Харківського національного університету внутрішніх справ, доктор історичних наук, м. Харків, Україна

ВИКОРИСТАННЯ БЕЗПЛОТНИХ ЛІТАЛЬНИХ АПАРАТІВ ЯК ШЛЯХ РОЗВИТКУ СИСТЕМИ КОНТРОЛЮ ЗА БЕЗПЕКОЮ НА ДОРОЗІ

24. Томашук І.В. Вінницький національний аграрний університет, м. Вінниця, Україна

ЗЕЛЕНА ЕКОНОМІКА ЯК ЗАПОРУКА СТАЛОГО РОЗВИТКУ

25. Федонюк М.А., Федонюк В.В. Луцький національний технічний університет, м. Луцьк, Україна

ЕКОЛОГІЧНИЙ ВПЛИВ ВІТРУ У ЗОНІ МІСЬКОЇ ЗАБУДОВИ ЛУЦЬКА

26. Чернявський А.В. Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут», м. Харків, Україна

Науковий керівник: **Григоров А.Б.**

ВИКОРИСТАННЯ ПОЛІМЕРНОЇ СИРОВИНИ ПРИ ВИРОБНИЦТВІ МОТОРНИХ ПАЛИВ

27. Черняк Л.М. Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ЕКОЛОГІЧНИЙ СТАН ҐРУНТУ В ЗОНІ АЕРОДРОМУ

СЕКЦІЯ 9

СУЧАСНЕ КОМП'ЮТЕРНЕ МОДЕЛЮВАННЯ, МАТЕМАТИЧНІ МОДЕЛІ ТА ФІЗИЧНІ ПРОЦЕСИ

1. Бойчук В.В. Українська академія друкарства, м. Львів, Україна

Науковий керівник: **Нерода Т.В.**

СТРУКТУРНА СХЕМА ТА ПРИНЦИП ФУНКЦІОНУВАННЯ ШТАМП-ПРИНТЕРА

2. Вдовиченко О.А. Українська академія друкарства, м. Львів, Україна

Науковий керівник: **Нерода Т.В.**

УТОЧНЕННЯ КОНЦЕПТУАЛЬНОЇ МОДЕЛІ БАЗИ ДАНИХ ПОЛІГРАФІЧНОГО ПІДПРИЄМСТВА

3. Воєділо В.А. Українська академія друкарства, м. Львів, Україна

Науковий керівник: **Нерода Т.В.**

АНАЛІЗ СТАДІЙ ПЛОТТЕРНОЇ ПОРІЗКИ ДЛЯ ПРОЕКТУВАННЯ ВИРОБНИЧОЇ ЛІНІЇ ОПЕРАТИВНОЇ ПОЛІГРАФІЇ

4. Войчишин Ю.І., Горбай О.З. Національний університет «Львівська політехніка», м. Львів, Україна

ДОСЛІДЖЕННЯ ТЕПЛОПРОВІДНОСТІ КУЗОВА АВТОБУСА У ПРОГРАМНОМУ СЕРЕДОВИЩІ «SIMULATIONX»

5. Грибанова С.А. Кременчуцький льотний коледж Харківського національного університету внутрішніх справ, м. Кременчук, Україна

ПРОЕКТУВАННЯ АДАПТИВНИХ КОРИСТУВАЦЬКИХ ІНТЕРФЕЙСІВ З ЕЛЕМЕНТАМИ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ

6. Зв'ягінцев М.В. Кременчуцький льотний коледж Харківського національного університету внутрішніх справ, м. Кременчук, Україна

Науковий керівник: **Гусарова О. В.**

УДК 338.2

*Томашук І.В., д.ф.е., старший викладач
кафедри економіки та підприємницької діяльності,
Вінницький національний аграрний університет,
м. Вінниця, Україна
ORCID ID: <http://orcid.org/0000-0001-6847-3136>*

ЗЕЛЕНА ЕКОНОМІКА ЯК ЗАПОРУКА СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Актуальною проблемою, що постає перед Україною, є обґрунтування напрямків підвищення конкурентоспроможності у сфері "зеленої економіки", завоювання міцних позицій на міжнародному ринку. Адже забезпечення конкурентоспроможності економіки є пріоритетним завданням будь-якої держави, яка дбає про місце на світовому ринку та своє економічне зростання.

З 2020 року в Україні діє Закон «Про Основні засади державної екологічної політики України на період до 2030 року», в якому країна заявила про свою прихильність цілям сталого розвитку і принципам «зеленої економіки», які передбачають екологічно стійке, або екологічно збалансоване, економічне зростання.

«Зелена економіка» ґрунтується на принципах інноваційності, безпеки для людини та природи, раціонального та заощадливого ставлення до обмежених природних ресурсів, є найбільш прийнятною для країн, що ставлять за мету перехід до сталого розвитку, піклуються про якість життя та майбутні покоління. Водночас, країна не спроможна здійснити перехід до сталого розвитку та до зеленої економіки одноосібно - це потребує спільних зусиль якомога більшої кількості країн світу та налагодження ефективного міжнародного співробітництва. 5

Необхідність еволюції України шляхом сталого розвитку, зеленого економічного зростання, поєднаного з активною соціальною політикою держави, демократизацією складників суспільного життя, вимагає формування якісно нової державної та регіональної політики. Національна економіка потребує адаптації до вимог конкуренції, підвищення ефективності та наукоємності виробництва, актуалізації екологічних норм та впровадження екологічних стандартів, гармонізованих з міжнародними та європейськими [1; 4].

Стале споживання і виробництво передбачає стимулювання ефективності використання ресурсів та енергії; формування сталої інфраструктури; вільний доступ до основних соціальних послуг; забезпечення «зелених» і гідних робочих місць і більш високої якості життя для всіх.

Сучасні процеси модернізації національної економіки України зіштовхуються з проблемами обмеженості ресурсів і забруднення навколишнього середовища, які в подальшому негативно впливають на фактори виробництва. Одним із напрямків забезпечення сталого розвитку національного господарства є впровадження, так званої, «зеленої» економіки, яка сприяє зниженню ризиків для навколишнього середовища та ресурсозбереженню, а також залученню приватних, державних та міжнародних інвестицій. Саме зелена

економіка стимулює зелене зростання, яке згідно з вимогами Організації економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР), полягає у виявленні більш екологічно чистих джерел зростання, розвитку нових екологічно-орієнтованих галузей, створення робочих місць і технологій [1; 3].

Сьогодні українські підприємства перебувають в пошуках нових способів у досягненні екологічної чистоти виробництва, що відкривають нові шляхи у застосуванні зеленої економіки, яка дозволяє не лише зберегти навколишнє середовище, але й покращити його конкурентоспроможність на зовнішніх та внутрішніх ринках за рахунок модернізації процесу виробництва.

Одним із важливих завдань, що стоїть перед Україною є перехід національної економіки до «зеленої» моделі розвитку на засадах сталого виробництва і споживання, ефективного використання матеріальних ресурсів, а також сприяння діяльності бізнесу у сфері ресурсоефективного та екологічно-безпечного виробництва.

Концепція «зеленої економіки» пропонує урядам, бізнесу та громадянам перейти до розробки збалансованих шляхів розвитку, що включають сприяння інвестиціям у природний капітал (збільшення частки заповідних територій, посилення захисту лісів тощо), вирішення проблем енергетики та забезпечення екологічно чистими продуктами харчування, приділення уваги питанням використання земель та планування землекористування, оптимального розподілу обмежених ресурсів та покращення управління ресурсами. Модель «зеленої економіки» передбачає гармонійне поєднання економічних потреб суспільства з потребою постійного відновлення і збереження довкілля [3].

Курс на озеленення економіки, яким керується Європейський Союз заснований на принципах концепції сталого розвитку. Відповідно, масштаб заходів із співпраці ЄС та України у сфері охорони довкілля та озеленення економіки нашої держави окреслюється прагненням мінімізувати екологічні екстерналиї задля повноцінного існування прийдешніх поколінь [3, с.19].

Перехід до такої економіки можна забезпечити щорічними вкладеннями в розмірі 2% світового ВВП (приблизно 1,3 млрд. дол) протягом 2012-2050 років. Проведене моделювання показало, що сценарій «зелених» інвестицій забезпечить протягом 5-10 років більш високі річні темпи зростання, ніж інвестиції в звичайний розвиток. «Озеленення» економіки - це шлях до викорінення бідності. Між викоріненням бідності і раціональним управлінням природними ресурсами та екосистемами існує прямий взаємозв'язок, оскільки бідні верстви населення безпосередньо виграють від збільшення природного капіталу. Втілення моделі «зеленої» економіки передбачає зростання ролі держави і міждержавних органів в економічному регулюванні, створенні умов для розвитку бізнесу на основі нових екологічних стандартів та технологій більш чистого виробництва, екологізації індустріальних галузей господарства.

Екологічні загрози, пов'язані з глобальною зміною клімату та погіршенням стану навколишнього середовища, стали на передньому плані глобальних ризиків розвитку в останні роки. Ці зростаючі загрози зробили пріоритетом у світових політичних програмах необхідність поступового відновлення

природних екосистем до безпечного рівня, дотримання принципів економічної ефективності, соціальної справедливості та сталого розвитку.

«Зелена економіка» базується на принципах інноваційності, безпеки для людини і природи, раціонального та економічного поводження з обмеженими природними ресурсами, є найбільш прийнятною для країн, які мають на меті перехід до сталого розвитку, піклування про якість життя та майбутні покоління.

Для запровадження «зеленої економіки» пропонується широкий, спектр інструментів (рис. 1).

Рис. 1. Основні інструменти «зеленої економіки»

Джерело: [2; 4]

Стале споживання і виробництво передбачає стимулювання ефективності використання ресурсів і енергії; формування сталої інфраструктури; безкоштовний доступ до основних соціальних послуг; забезпечення «зелених» і гідних робочих місць та кращої якості життя для всіх.

Концепція зеленої економіки заохочує уряди, бізнес та громадян рухатися до збалансованих шляхів розвитку, включаючи сприяння інвестиціям у природний капітал (збільшення частки природоохоронних територій, посилення захисту лісів тощо), вирішення енергетичних проблем та забезпечення екологічно чистої їжі, зосередження щодо землекористування та планування землекористування, оптимального розміщення обмежених ресурсів та покращення управління ресурсами. Модель «зеленої економіки» передбачає гармонійне поєднання економічних потреб суспільства з необхідністю постійного відновлення та збереження навколишнього середовища [2].

Курс на екологізацію економіки, яким керується Європейський Союз, базується на принципах концепції сталого розвитку. Відповідно, масштаб заходів співпраці між ЄС та Україною у сфері охорони навколишнього середовища та екологізації нашої економіки визначається прагненням мінімізувати екологічні зовнішні ефекти для повноцінного існування майбутніх поколінь [3].

На регіональному рівні проблеми «зеленої економіки» України вирішуються шляхом реалізації проектів міжнародного економічного співробітництва, особливо в рамках Угоди про асоціацію з ЄС. Європейські країни, відповідно, є найбільшими партнерами регіонального «зеленого» розвитку.

Зелена економіка – це новий тренд, який розглядається як важлива сфера структурних реформ і має на меті підвищити обізнаність про реальну екологічну, енергетичну та соціально-економічну ситуацію у світі шляхом визначення ідеологічних варіантів для кращого розуміння дилеми економічного зростання щодо захисту довкілля та пошуку оптимальних шляхів й ефективніших інструментів вирішення проблем, з якими стикається суспільство. Метою зеленої економіки є забезпечення, згідно з Глобальними цілями сталого розвитку (ЦСР), переходу у бік сталого виробництва та споживання, одночасно інтегруючи екологічні питання в процес прийняття рішень (табл. 1).

Таблиця 1

Цілі сталого розвитку

№	Назва цілі
1	♦ Подолання бідності в усіх її формах та усюди;
2	♦ Подолання голоду, досягнення продовольчої безпеки, поліпшення харчування і сприяння сталому розвитку сільського господарства;
3	♦ Забезпечення здорового способу життя та сприяння благополуччю для всіх в будь-якому віці;
4	♦ Забезпечення всеохоплюючої і справедливо якісної освіти та заохочення можливості навчання впродовж усього життя для всіх;
5	♦ Забезпечення гендерної рівності, розширення прав і можливостей всіх жінок та дівчаток;
6	♦ Забезпечення наявності та раціонального використання водних ресурсів і санітарії для всіх;
7	♦ Забезпечення доступу до недорогих, надійних, стійких і сучасних джерел енергії для всіх;
8	♦ Сприяння поступальному, всеохоплюючому та сталому економічному зростанню, повній і продуктивній зайнятості та гідній праці для всіх;
9	♦ Створення стійкої інфраструктури, сприяння всеохоплюючій і сталій індустріалізації та інноваціям;
10	♦ Скорочення нерівності всередині країни і між ними;
11	♦ Забезпечення відкритості, безпеки, життєстійкості й екологічної стійкості міст і населених пунктів;
12	♦ Забезпечення переходу до раціональних моделей споживання і виробництва;
13	♦ Вжиття невідкладних заходів щодо боротьби зі зміною клімату та його наслідками;
14	♦ Збереження та раціональне використання океанів, морів і морських ресурсів в інтересах сталого розвитку;

15	♦ Захист, відновлення екосистем суші та сприяння їх раціональному використанню, раціональне лісокористування, боротьба з опустелюванням, припинення і повернення назад процесу деградації земель та зупинка процесу втрати біорізноманіття;
16	♦ Сприяння побудові миролюбного і відкритого суспільства в інтересах сталого розвитку, забезпечення доступу до правосуддя для всіх і створення ефективних, підзвітних та заснованих на широкій участі інституцій на всіх рівнях;
17	♦ Зміцнення засобів здійснення й активізація роботи в рамках Глобального партнерства в інтересах сталого розвитку.

Джерело: [1]

Основною метою концепції «зеленої» економіки є досягнення значного прогресу у відносинах «довкілля-економіка», як «стовпи» концепції сталого розвитку та пропозицій урядам щодо переходу до сталого розвитку, у тому числі заохочення інвестицій у природний капітал, вирішення енергетичних проблем та забезпечення населення екологічно чистими продуктами харчування. Крім того, приділення уваги до питань землекористування та оптимального управління ресурсами, перехід на більш ефективні, екологічно та ресурсозберігаючі технології, спрямовані на зменшення викидів забруднюючих речовин, припинення виснаження ресурсів, пом'якшення наслідків зміни клімату.

Список використаної літератури

1. Глобальні Цілі сталого розвитку 2016-2030. URL: <https://www.ua.undp.org/content/ukraine/uk/home/sustainable-development-goals.html>
2. Зелена економіка. 2022. URL: <http://bukvar.su/jekologija/196116-Zelenaya-ekonomika.html>
3. Зелена економіка як фактор забезпечення конкурентоспроможності держави. 2022. URL: http://econ.kdu.edu.ua/sites/default/files/files/zelena_ekonomika.pdf
4. Томашук І.В. Роль державного управління у сталому розвитку сільських територій Вінницького регіону. *Інфраструктура ринку*. 2019. № 31. С. 470-478.